

[Justitsministeren]

kan rettes henvendelse til nævnet, hvis man er utilfreds med den måde, de psykiatriske undersøgelser i forbindelse med adoptionsansøgningen forløb på.

Men jeg vil gerne om det mere principielle vedrørende psykiatriske undersøgelser sige, at adoptionsnævnet for nylig har planlagt at foretage en statistisk undersøgelse vedrørende socialcentrenes, samrådenes og nævnets behandling af adoptionssager, og man har anmodet centre og de formidlende organisationer om en udtalelse.

På baggrund af det rejste spørgsmål vil jeg anmode adoptionsnævnet om at overveje muligheden for i forbindelse med den statistiske undersøgelse, man har planlagt, at skaffe grundlag for en vurdering af rimeligheden i de gældende retningslinjer for psykiatriske og psykologiske undersøgelser i adoptionssager.

Svend Haugaard (RV):

Jeg vil gerne sige tak for svaret. Jeg synes, det var særdeles positivt både med hensyn til det, at der kan klages over selve formen, og det, at man vil foretage videre undersøgelser.

Jeg accepterer naturligvis, at der skal undersøgelser til i adoptionssager, og jeg er også klar over, at ankestyrelsens beføjelser ikke giver justitsministeren store muligheder for at gribe ind i den enkelte sag, men der er ligesom flere og flere beviser for, at nyordningen i hvert fald ikke altid ændrer den for parterne noget pinifulde undersøgelse, og det kan altså nu og da, som vi har set det, have lighed med egentligt forhør. Jeg synes især, det er betænkeligt, når en 10 års dreng udsættes for en 2½ times afhøring, især når det ikke sker på nænsom måde, og det mener jeg ikke er sket i dette tilfælde. Jeg mener, at det ville være rigtigere, om man i lidt højere grad lagde vægt på udtalelser fra lokale folk, som har mere personligt kendskab til de pågældende, end en psykiatiker har mulighed for at have, f.eks. vedkommendes læge, socialrådgiver og lignende.

Derfor vil jeg gerne henstille, at man ændrer praksis, sådan at man i højere grad tager hensyn til de personer, der virkelig kender de pågældende personligt, og lægger noget mindre vægt på den psykiatriske undersøgelse. Jeg vil også gerne spørge, om der ikke kunne være grund til at undersøge, om

der er forskel på den nidkærhed, som de enkelte, der er sat til at foretage denne undersøgelse, anvender, og om det ikke er sådan, at man i visse situationer anvender en form, som er unødigt hård.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Ja, det er jo et emne, som giver anledning til megen debat og har gjort det i lang, lang tid. Jeg vil også gerne have lov at sige tak, fordi der sker noget, men jeg vil gerne stille justitsministeren et direkte spørgsmål. Når vi nu gang på gang stiller en masse spørgsmål og næsten altid får samme svar, nemlig at der ikke er noget at gøre, for det er ikke justitsministerens bord, så vil jeg gerne spørge, om justitsministeren er villig til at prøve på at ændre det, så det igen bliver folkettinget og ministeren, der får noget at skulle have sagt i disse sager. Jeg tænker her også på cirkulærer, da det jo er igennem cirkulærer, man har givet visse retningslinjer, f.eks. for adoptionsnævnet. Jeg tror ikke, at der er andre måder at få rettet tingene på, når det viser sig, at vi hver gang standser op ved, at der ikke er noget at gøre.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg vil sige til hr. Svend Haugaard, der jo rejser spørgsmålet om den nidkærhed – jeg tror, det var det udtryk, der blev brugt – der anvendes i forbindelse med disse undersøgelser, at det har jeg i hvert fald ikke her nogen mulighed for at vurdere. Men alene spørgsmålet om omfanget af, i hvilken grad man anvender de forskellige undersøgelser, skulle man jo kunne få oplyst, og også retningslinjerne for det må man vel også få en dybere vurdering af.

Må jeg sige til fru Inger Stilling Pedersen, at der jo var et ganske bredt ønske i folkettinget om, at det ikke skulle være ministeriet, men et uafhængigt nævn, der afgjorde disse sager. Hvis jeg husker rigtigt, blev det i sin tid som begrundelse for ordningen anført, at man havde forskellige specialister med, en ekspertise, som vi ikke råder over i justitsministeriet.

Jeg må derfor sige, at jeg ikke mener, at de oplysninger og de vurderinger, der er fremkommet indtil nu, om, hvordan den ordning, vi indførte i 1976, har virket, betyder,